

Paragrafer nærmere Regler; det er i Sammenhæng hermed, at Slutningen af § 1 ndtaler, at Husfattens Provenu skal komme saavel Harkornsskatten som Formue- og Vejligheidskatten til Gode.

ad § 2.

Fundamentet for Huskatten ifølge Lov af 11te Februar 1863 er Bygningernes Forsikringssummer, hvoriggennem man, da Kjøbstadbygninger dengang skulde forsikres til deres fulde Værdi i Kjøbstadernes almindelige Brandforsikring, havde en alle Eiendomme omfattende Norm, og da bemeldte Brandforsikrings stedlige Forretninger varetoget af Byfribveren, kunde Loven paalægge ham at forsyne Kommunalbestyrelsen med alle fornødne Oplysninger. For det Territorium, hvorom Talen her er, er Forholdet et andet; Bygningerne i Sundbyerne behøve overhovedet ikke at være forsikrede, og Branddirektøren, den lokale Repræsentant for den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, som her maa træde i Stedet for den tilsvarende for Kjøbstadterne, staar i et langt løsere Forhold til Staten end Byfribveren. Af Hensyn hertil have vi ikke uden Videre kunnet benytte Bestemmelserne i Lov af 11te Februar 1863 § 10; men have maattet foretage den Lempelse i dem, at der som Skattebasis i Stedet for Bygningens Forsikringssum tages den Sum, hvortil den senere er vurderet af den almindelige Brandforsikring for Landbygninger til Forsikring, dens Forsikringsværdi. Da vistnok saa godt som alle Bygninger i Sundbyerne ere fuldt forsikrede i bemeldte Brandforsikring, vil denne Modifikation imidlertid ikke have synderlig praktisk Betydning. I de almindelige Tilfælde vil Forsikringsværdien falde sammen med Forsikringssummen, og til dens Benyttelse til Beskatning udkræves da kun en Meddelelse fra oftmeldte Brandforsikring til Sogneraadet. I de Undtagelsestilfælde, hvor en Bygning ikke er forsikret i denne Brandforsikring, maa Forsikringsværdien udfindes ved særlig Taxation, foretaget efter Forsikringens almindelige Taxationsregler paa Sogneraadets Retvisitation. Er en Bygning vel forsikret i oftnævnte Forsikring, men ikke til dens fulde Værdi er det den ved den foretagne Taxation bestemte fulde Værdi, ikke Forsikringssummen, der bliver at tage i Betragtning. I Forsikringsværdien, bestemt paa nævnte Maade, har man da en for alle Bygninger fælles Beskatningsnorm, hvis Rigelighed vi have søgt yderligere at sikre ved at give Sogneraadet Afgang til at faae en Bygnings Værdi fastsat ved en Taxation, naar det finder, at den tidligere af Brandforsikringen foretagne Vurdering ikke længer er høj nok, og ligeledes Eieren af en ikke forsikret Bygning Afgang til at faae dens Værdi fastsat ved ny Taxation, naar han finder, at den tidligere Taxation paa Grund af Bygningens senere Forringelse er for høj. For at dette Apparat, som i og for sig slet ikke er kompliceret, skal kunne virke, maa Sogneraadet kunne holde sig stadig à jour med, hvad der for det paagjældende Distrikts Bedkommende passerer i Landbygningernes Brandforsikring, og maa saa vel som Eieren kunne forelange Vurderinger foretagne af Forsikringen; men hvorved der ikke ved Lov kan gives Forsikringen noget Paalæg i den Retning, holde vi os dog forvissede om, at den vil være rede til at yde fornøden Medvirkning, hvorom Ministeriet iøvrigt let vil kunne overtynde sig. — I Overensstemmelse med Foranstaaende er § 2 affattet; naar den ikke omtaler, hvem der skal betale de efter Sogneraadets eller Eierens Begjæring foretagne Taxationer, er det, fordi vi ere gaaede ud fra, at uden særlig Bestemmelse maa det blive Rekvirenten, der skal betale de paagjældende Omkostninger, hvilken Ordning vi have anset for den naturligeste, jvf. ogsaa fornævnte Lov af 14de December 1857 § 4.

I Paragrafens sidste Punktum have vi fra Beskatning undtaget navnlig de Beløb, for hvilke Maskiner ere forsikrede, selv om de ere indbegrebne under Bygningernes Forsikring. I Hensyn til de Grundsætninger, der have ledet os, have vi optaget denne Bestemmelse efter Lov af 11te Februar 1863, uagtet vi i og for sig vilde have været meget tilbøielige til at medtage Fabrikernes Maskiner.

ad § 3.

Som alt bemærket have vi ment i Overensstemmelse med Loven af 1863 at maatte stille Huskatten saaledes, at den for den enkelte Eiendoms Bedkommende ikke varierer fra Aar til Aar. Dette er søgt opnaaet paa lignende Maade som i bemeldte Lov, nemlig ved at paalyde Skattens Størrelse fastsat i en Vedtægt. Maximum for Skatten, som Lovgivningsmagten formentlig bør forbeholde sig Afgjørelsen af, har maattet bestemmes anderledes end i Loven, som kun vil fixere de alt bestaaende Eiendomsfakter, og vi have da valgt at foreskrive som Maximalgrænsen en vis Brøddel af Forsikringsværdien, som skjøntes i ethvert Fald at maatte være tilstrækkelig og dog ikke at kunne blive trykkende; til Sammenligning skal det fremhæves, at Huskatten f. Ex. i Dønsen i den af Indenrigsministeriet nys stadfæstede Skattevedtægt er fastsat til 1 Ore for hver 4 Kr. Forsikringssum.